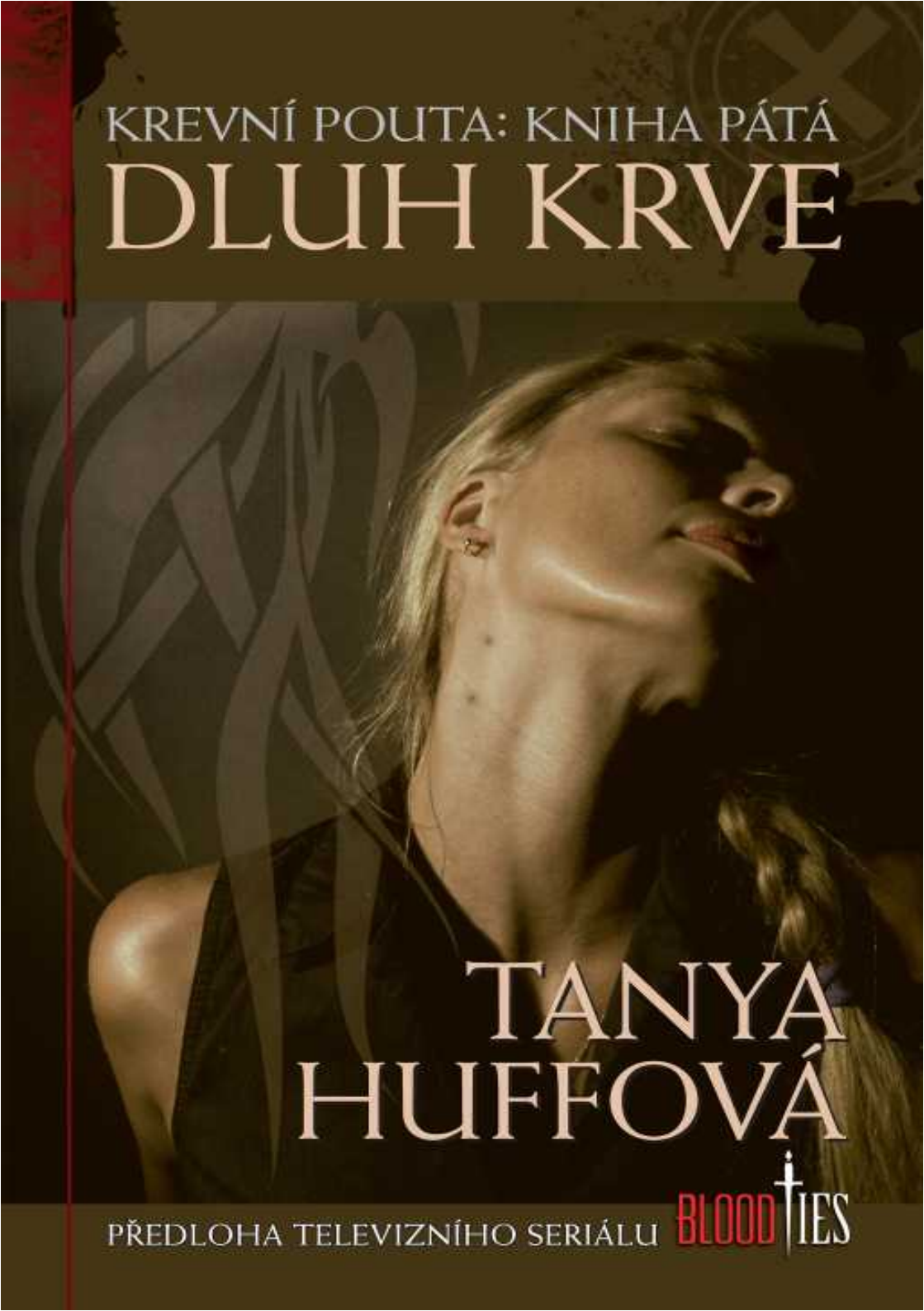

KREVNÍ POUTA: KNIHA PÁTÁ
DLUH KRVE

**TANYA
HUFFOVÁ**

PŘEDLOHA TELEVIZNÍHO SERIÁLU **BLOOD TIES**

*Knihy nakladatelství [Brokilon](#),
které lze vydat jako e-booky,
si můžete legálně zakoupit
na stránkách [Palmknih](#).
<http://www.palmknihy.cz/web/>*

Tanya Huff

BLOOD DEBT

Copyright © 1997 by Tanya Huff

Translation © 2011 by Pavel Musiol

Cover © 2011 by Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2011 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-86309-91-0 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-7456-081-1 (PDF)

ISBN 978-80-7456-082-8 (PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7456-083-5 (ePub)

ISBN 978-80-7456-084-2 (Mobi)

Tanya Huffová

Dluh krve

Krevní pouta
kniha pátá

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2011

Tanya Huffová v nakladatelství Brokilon

Cena krve
Stopy krve
Linie krve
Spojení krve
Dluh krve

*Krevní banka (povídky) **

** připravujeme*

**<http://www.brokilon.cz>
brokilon@brokilon.cz**

*Pro Seana „Sebastiána“ Smithe,
který město nejen zmapoval,
ale vdechl mu i život.*

Jedna

„Jak se cítíš?“

Mladík se pokusil pokrčit rameny, ale neměl dost sil, aby jimi mohl pohnout. „Je mi fajn,“ zamumlal a změřil si doktorku obezřetným pohledem. V jizvě mu šubalo a byl tak unavený, že se nemohl ani vyčůrat, aniž by mu ohromný ošetřovatel přidržoval ptáka, ale to nehodlal doktorce vykládat. Jistí lidé tvrdili, že má problém s autoritami. No a co.

Dostal peníze, teď už nechtěl nic jiného než příležitost, aby je mohl utratit. „Kdy budu moct jít?“

„Jít?“

„Odejít,“ zavrčel.

„Právě to jsem ti přišla říct.“ Poodstoupila od postele a zatvářila se bezvýrazně. „Odejdeš dnes odpoledne.“

„Kdy?“

„Brzy.“

Jakmile byla pryč, vysoukal nohy zpod deky a opatrně je spustil na podlahu. Pomalu se narovnal, pustil se madla a udělal krok dopředu. Pokoj se s ním zakymácel. Upadl by, kdyby ho za předloktí nechytla mohutná ruka a bez sebemenšího úsilí ho neudržela ve vzpřímené poloze.

„Chodíš, kurva, jak duch, chlape,“ řekl a otočil se k ošetřovateli. „Málem jsi mě vyděsil k sm...“

Prsty se sevřely a poslední slovo zaniklo v nečekaném bolestivém stisku.

„Hej, člověče! To bolí!“

„Já vím.“ V hlubinách hebkých hnědých očí se cosi zalesklo, cosi, co obvykle zůstávalo pohřbeno pod výrazem neotřesitelné mírnosti.

~ ~ ~

Zapadající slunce zalilo vody Anglické zátoky tekutým zlatem, vykoupalo ve zlatě dvojici běžců v parku Sunset Beach, rozhodilo síť jantarových vláken mezi břehy Falešného potoka, proniklo matným sklem v okně čtrnáctého patra obytného mrakodrapu Pacific Place a zasvítilo do očí mladíkovi, který si při pohledu na západ slunce povzdechl. Díky tomu, že se dům nacházel mezi horami a Georgijským průlivem ve Vancouveru v Britské Kolumbii, dalo se z něj těšit výhledem na jedny z nejkrásnějších západů slunce na světě – ale to s mladíkovým povzdechem nijak nesouviselo.

Tony Foster si stínil tvář dlaní, hleděl z okna a odpočítával minuty. V 7:22 mu začal pípat budík na hodinkách. Vypnul ho, aniž by spustil světle modré oči z obzoru, a naklonil hlavu k vnitřní části bytu, pátraje sluchem po zvucích, které by mu prozradily, že skutečně započala noc.

Henry Fitzroy ze sebe setřásl pouta, jimiž ho svazovalo slunce, a ocitl se v temnotě tak naprosté, jaké se dá docílit jen cílevědomým úsilím. Tiché šustění bavlněného prostěradla pohybujícího se na jeho zvedající se a klesající hrudi mu prozradilo, že v bezpečí přežil další den. Zatímco naslouchal, ztratilo se rytmické ševelení v tlukotu srdce čekajícího v místnosti za dveřmi zavřenými na závoru a následně v nekonečném množství zvuků města ležícího za zdmi jeho útočiště.

Nesnášel způsob, jakým se probouzel, nesnášel protahovanou zranitelnost způsobenou jeho pomalým návratem k plnému vědomí. Každý večer se pokoušel zkrátit čas, který strávil ležením v temnotě při částečném vědomí. Nezdálo se, že by to přinášelo výsledky, ale toto úsilí alespoň trochu umenšovalo jeho pocit bezmoci.

Cítil přikrývku spočívající na jeho kůži, cítil naprosto nehybný vzduch...

A náhlý chlad.

Což bylo nemožné.

Klimatizaci si nechal v nejmenší ze svých tří ložnic odpojit. Okna byla zabeďněna překližkou, utěsněna a překryta závěsy. Dveře měly na všech čtyřech stranách těsnění z pružné gumy – vzduchotěsné sice v žádném případě nebyly, ale na to, aby umožňovaly tak náhlé změny teploty, byly skulinky přece jen příliš malé.

Pak si uvědomil, že není sám.

V místnosti byl společně s ním někdo další. Někdo, kdo postrádal pach. Tlukot srdce. Někdo bez těla. Bez krve.

Démon? Možná. Nebylo by to poprvé, co se střetl s jedním z Pánů pekel.

Henry donutil línou ruku k pohybu, natáhl se a rozsvítil lampu.

Přivřenýma očima – i pouhá čtyřicetiwattová žárovka vrhala dost světla na to, aby ho dočasně oslepilo – na kratičký okamžik zachytil postavu mladého muže stojící u nohou jeho postele. Pak ten bledý, průsvitný přízrak zmizel.

~ ~ ~

„Duch?“ Tony si přehodil nohu přes široké, kůží potažené opěradlo zelené pohovky a potřásl hlavou. „Děláš si srandu, že jo?“

„Nikoliv.“

„Senza. Co asi chce? Vždycky něco chtějí,“ dodal v odpověď na tázavý výraz vyjádřený lehkým povytažením Henryho rudozlatého obočí. „To ví přece každý.“

„Opravdu?“

„Ale no tak, Henry. Netvrd' mi, že jsi za celých čtyři sta devadesát pět let nikdy neviděl ducha.“

S jednou rukou spočívající na chladné okenní tabulce a druhou zavěšenou za kapsu riflových kalhot Henry Fitzory, nemanželský syn Jindřicha VIII., svého času vévoda z Richmondu a Somersetu, vzpomínal na noc na sklonku osmnáctého století, kdy byl svědkem toho, jak přízrak vyděšené mladé královny běží s křikem po chodbě, aby ještě jednou prosila krále o milost, které se jí nemělo dostat. Více než dvě stě let předtím byla Kateřina Howardová hostem na Henryho svatbě, protože si bral její sestřenicí Marii. On na tu její nešel – ke svatbě s jeho otcem došlo až čtyři roky poté, co údajně zemřel.

V červnu 1540 byla korunována královnou, v únoru 1542, necelých devatenáct měsíců na to, přišla o hlavu.

Byla mladá a hloupá a s velkou pravděpodobností se opravdu dopustila cizoložství, z něhož byla obviněna, ale nezasloužila si, aby byl její duch uvězněn a nucen stále znovu a znovu přehrávat ten duši drásající okamžik, kdy si uvědomila, že zemře.

„Henry?“

„Ať už chce cokoliv,“ řekl Henry, aniž by se otočil, „pochybuji, že mu to budu schopen dát. Nemohu změnit minulost.“

Tony se otřásl. Prožitá staletí se kolem Henryho shlukla do takřka viditelného oblaku a zahalila jej rubášem času a vzpomínek. „Henry, ty mě děsíš.“

„Opravdu? Promiň.“ Bývalý princ ze sebe setřásl melancholii, otočil se a s úsilím vyloudil na rtech křivý úsměv. „Mám pocit, že představa pomstychtivého ducha tě nechává poměrně chladným.“

Tony, který byl rád, že má Henryho zpátky, pokrčil rameny a v trhavém pohybu se na okamžik znovu vynořilo dítě ulice, jímž býval. „Nestraší přece mě, ale tebe. A kromě toho, díky tomu, že poslední dva roky bydlím u tebe, a tomu, že musím jednat s těmi magory z půjčovny, jsem se naučil nenechávat se vyvádět nezvyklými záležitostmi příliš z míry.“

„Vážně?“ Henry, kterého ani trochu nepotěšilo, že je srovnáván s podivínou z videopůjčovny, v níž Tony pracoval, se široce usmál a vycenil zuby. Když uslyšel, jak se mladíkovi zrychlil pulz, přešel pokoj a objal ho paží kolem útlých ramen. „Takže už tě nedokážu ničím překvapit?“

„To jsem neřekl.“ Přejel mu chladným palcem po linii čelisti a Tony začal přerývaně oddechovat.

„Možná ne přesně těmito slovy.“

„Ehm, Henry...“

„Copak?“

Zavrtěl hlavou. Stačilo mu vědět, že by Henry přestal, kdyby ho o to požádal. Stačilo mu to víc než dost, zvláště vzhledem k tomu, že ho o to žádat *nechtěl*. „Vlastně nic. Nic důležitého.“

Krátký okamžik na to se jeho zuby setkaly skrz záhyb kůže, jejich ostré hroty proťaly žílu a na jistý čas myšlenky na mrtvé smyla krev živého.

~ ~ ~

Desátnice Phyllis Robertsová projížděla ulicí Komisařů, poklepávala si prsty o volant a pobrukovala si poslední hit od Céline Dion, zatímco ji do tváře šlehal teplý večerní vzduch. Přestože nové vozy Kanadské přístavní policie byly vybaveny klimatizací, ona ji nikdy nepoužívala, protože stísněný prostor auta se zavřenými okny v ní vyvolával pocit, že sedí v kosmické lodi, a řízení za takových podmínek nesnášela.

Od počátku její směny uběhly už tři hodiny a měla dobrou náladu. Zatím se nestalo nic zlého.

Když od začátku její směny uběhly tři hodiny a patnáct minut, přestala si desátnice Robertsová pobrukovat.

Zabočila do Vantermu, momentálně jejího nejméně oblíbeného ze sedmadvaceti terminálů pro nákladní a výletní lodě a přimhouřila oči, aby lépe zaostřila na maličké siluety tří mužů, za nimiž se tyčila obrovská masa kontejnerové lodi registrované v Singapuru. Vysoké lampy lemující dlouhé dřevěné molo poseté natěsnanými kontejnery jej proměnily v mozaiku ostrých stínů, které smývaly jakékoliv detaily tak dokonale, že byla skoro až u nich, než konečně jednoho z mužů poznala.

Vzala si dlouhou baterku s pogumovanou rukojetí, ujistila se, že má u sebe obušek – spíše ze zvyku, než že by si myslela, že by ho mohla potřebovat – a nechávajíc čepici v autě, zamířila k nim. „Děláš noční nakládky, Tede?“

Ted Polich, nejmenší ze tří přístavních dělníků, trhl plešatějící hlavou vzhůru směrem k portálovému jeřábu, který se vypínal nad dokem jako mechanický dravý pták. „Kontroly jsou čím dál přísnější a tahle mrcha táhne doleva. Snažíme se ji spravit, aby nám zítra nezpomalovala nakládání.“

„Bože chraň,“ zamumlala desátnice. Obrovský nárůst obchodu přes Pacifický hřbet způsobil, že přístav měl co dělat, aby s ním dokázal držet krok. „Kde to je?“

„Támhle u přídě. Zachytil se v jednom z těch vírů mezi lodí a dokem.“ Polich s ní srovnal krok a vrazil si ruce do kapes šedých montérek. „Mysleli jsme, že pošlou městskou policii.“

„Je mi líto. Než budeme mít jistotu, že jste viděli, co jste říkali, budu vám muset stačit já.“

„Podezříváte nás snad, že jsme si to vymysleli?“ otázal se rozhořčeně jeden z mužů a naklonil se zpoza svého kolegy, aby mohl policistku zpražit pohledem.

Desátnice Robertsová zavrtěla hlavou a povzdechla si. „Takové štěstí určitě mít nebudu.“

Neměla.

V úzkém trojúhelníku mezi přídí a dokem se pohupovalo tělo nahého muže, jehož záda tvořila světlý ostrůvek, na kterém se jako tmavé mořské řasy rozprostíraly prameny jeho vlasů.

„Do prdele.“

Polich přikývl. „Moje slova. Myslíte, že je to sebevrah?“

„Pochybuji.“ Třebaže nějaký občas skočil z mostu Lion's Gate, ještě se nesetkala s tím, že by se předtím zdržoval svlékáním. Namířila baterku do vody a pomalu přejela mrtvé tělo paprskem světla. Na bledé pleti bylo vidět skvrnitý vzor fialových modřin, malých i velkých. Moc starý není – *a víc už rozhodně nezestárne*, pomyslela si pochmurně – a dlouho ve vodě nebyl.

„Zvláštní, čím to je, že někteří plavou, a jiní se potopí,“ mumlal si tiše vedle ní Polich. „Tenhle chlápek je kost a kůže, měl by jít ke dnu jako... a sakra! Koukejte na to!“

Ostatní dělníci se nahrnuli kolem, aby viděli lépe.

Desátnice Robertsová, popostrčená kupředu, balancovala na okraji mola, dokud ji v poslední chvíli nezachránila před potenciálně nebezpečnou koupelí svalnatá paže, která se před ní náhle objevila jako špinavé, látkou obalené zábradlí. Zadržaně Polichovi poděkovala a varovně zavrčela na jeho dva společníky.

Zatímco couvali zpátky, příliš zaujati tělem ve vodě, než aby projevovali patřičnou kajícínost, jeden z nich zamumlal: „Co se mu to sakra stalo s rukama?“

~ ~ ~

Příštího večera se západ slunce odehrál za tak hustou clonou mraků, že nebýt ubývajícího světla, nikdo by si nevšiml, že slunce zmizelo za horizontem. V 7:23 Tony típnul budík na hodinkách a vypnul zvuk nejapného rozhovoru vyplňujícího přestávku zápasu domácího týmu Seattle Mariners, vynucenou deštěm. Komu by se chtělo při čekání na baseball poslouchat řeči o nedostatku dárců orgánů? Ani ve snu by ho nenapadlo, že mu bude chybět Fergie Oliver. Zaklonil se na židli a letmo pohlédl do předsíně, napínaje sluch, jestli neuslyší řinčení přízračných řetězů.

Sotva jej slunce propustilo ze sevření a jeho smysly začaly pomalu procítat k životu, probral se Henry stovkou známých vjemů – všechny je ignoroval. Po tváři mu přešel ledový vánek, který nemohl existovat. Silou vůle přinutil paži k pohybu a rozsvítil lampičku.

Duch stál přesně tam, kde ho zahlédl předešlého dne – nevýrazný mladík, který by potřeboval ostříhat a oholit, oblečený v riflích a tričku. Na okrajích byl rozmazaný, a přestože Henry viděl na jeho tričku nějaký nápis, nedokázal ho přečíst – i když si nebyl jistý, jestli je to tím, že se dobře nezmaterializoval, nebo tím, že ho rušily věci odložené na stolku za duchovým poloprůsvitným tělem. Pokud Henryho neklamala paměť, zaživa mladíka nikdy neviděl.

Když se posadil, napůl předpokládal, že přízrak zmizí, ale zůstal stát u nohou jeho postele. *Na něco čeká.* Jestli se o nehmotné bytosti dá vůbec říct, že má nějaký postoj, tak z držení jeho těla doslova křičelo zoufalé očekávání.

„Tak dobře,“ povzdechl si a opřel se zády o pelest. „Co chceš?“

Duch pomalu zvedl paže a zmizel.

Henry ještě chvíli hleděl do míst, kde před okamžikem stál, a přemítal, co se duchovi proboha stalo s rukama.

~ ~ ~

„Vůbec neměl ruce?“ Když Henry přikývl, kousl se Tony zamyšleně do spodního rtu. „Vypadaly, jako by byly uříznuté, utržené, ukousnuté, nebo co vlastně?“ zeptal se po chvíli.

„Prostě tam nebyly.“ Henry si vzal z ledničky láhev vody, otevřel ji a vypil až do dna. Vzrůstající oblibu balené vody mu seslalo samo nebe. Třebaže veškerou výživu získával z krve, jako všechno živé

potřeboval i vodu, a z čistících chemikálií, které se ve většině měst do vody přidávaly, mu bylo zle. Bakterie jeho organismus ignoroval, proti chloru se bouřil. Hodil prázdnou láhev do tříděného odpadu, opřel se o linku a hleděl na vlastní ruce. „Prostě tam nebyly,“ zopakoval.

„Tak to se vsadím, že právě o to mu jde – o pomstu. Vždycky se chtějí pomstít.“

Henry povytáhl obočí nad Tonyho jistotou a zeptal se, kde přišel ke svým vědomostem o tom, co duchové vždycky chtějí.

„Vždyť víš, z filmů a tak. Chce, abys mu pomohl pomstít se maníkovi, který mu vzal ruce.“

„A jak to mám asi udělat?“

„Ježíšmarjá, Henry, já nevím. Ty jsi pracoval s Vicki, copak jsi od ní nic neočíhl?“

„Nepochytil.“

Tony obrátil oči v sloup. „Tak teda *nepochytil*.“

Vicki Nelsonová, soukromé očko, bývalá policejní vyšetřovatelka, bývalá milenka, upír – Henry s ní pracoval jeden krátký rok, dokud je osud nesblížil do takové míry, jak to jen bylo s někým jako on vůbec možné, a pak je od sebe odtrhl. Byl donucen proměnit ji, aby jí zachránil život, a tatáž proměna ho donutila, aby se jí vzdal. Upíři mají silné teritoriální pudry a loví o samotě. Vrátila se do Toronta ke svému smrtelnému milenci. On si zařídil nový život na západním pobřeží.

Naučila ho něco?

Ano.

Mělo něco z toho cokoliv společného s bezrukými duchy?

Ne.

Když kvůli Tonymu zopakoval myšlenky nahlas, dodal: „Pokud mě něco opravdu naučila, tak to, že nejsem žádný detektiv. Jsem spisovatel, a teď, jestli mě omluvíš, jdu psát.“ I když si nebyl úplně jistý, proč ho vzpomínky na Vicki Nelsonovou vždy zahánějí do defenzívy, zamířil k počítači a cestou přes obývací pokoj mávl směrem k televizi. „Zdá se, že dešťová přestávka skončila.“

Půl hodiny na to, když si uvědomil, že stále nespustilo očekávané staccato klapajících kláves, otevřel Tony dveře do Henryho

pracovny. Stál na prahu a všiml si, že na monitoru není vidět vůbec nic kromě názvu kapitoly a spousty prázdného místa.

„Ten duch tě ale vážně vyděsil, co?“

„Proč myslíš?“ otázal se Henry, aniž se otočil.

„Jen tam tak sedíš a hledíš si na ruce.“

„Možná jsem se hluboce zamyslel.“

„Henry, ty píšeš červenou knihovnu. Tenhle žánr poskytuje hlubokým myšlenkám dost omezený prostor.“

Jelikož Henry prožil sedmnáct let jako vévoda královské krve a více než čtyři sta padesát let jako upír, zpravidla mu chvíli trvalo, než si uvědomil, že si z něj někdo utahuje. Kvůli tomu se Tony předtím jednou nebo dvakrát ocitl na samém prahu smrti. Pozvedl oči od svých rukou a povzdechl si. „Jediné, co mě k tomu napadá, je otázka: proč zrovna já.“ Zasmál se, ale bez jakékoli známky veselí. „Což se může jevit poněkud sobeckým, uvážíme-li, že já duchy pouze vidím. Nebyl jsem to já, koho někdo zabil a zohavil.“ Odsunul od stolu ergonomickou židli, otočil se na ní a vstal. „Potřebuji na vzduch. Trochu se rozptýlit.“

„Super,“ zazubil se Tony. „V kině Rozmar dnes o půlnoci dávají Draculu od Brama Stokera.“

„Proč ne.“ Vychutnává si Tonyho omráčený výraz, Henry mladíka otočil a jemně ho vytlačil ze dveří. „Slyšel jsem, že Gary Oldman je úžasný.“

„Ty jsi slyšel?“ vyprskl Tony, zatímco ho Henry dál nesmlouvavě tlačil chodbou. „Vždyť jsi to slyšel ode mě! A když jsem ti to říkal, odpovídal jsi mi, že na upíří filmy nikdy nechodíš – *proto* ne.“

„Změnil jsem názor.“ A neodolal, aby ještě nedodal: „Když už budeme v centru, možná bychom mohli něco zakousnout.“

~ ~ ~

Výtahy v Pacific Place byly těmi nejrychlejšími a nejtiššími, jaké se daly za peníze pořídit. Henry se lehce dotkl prsty naleštěného povrchu ocelových dveří, naklonil hlavu na stranu a usmál se. „Zní to, jako by Lisa zase nenechávala na nějakém taxikáři nitku suchou.“

Tony se zachvěl. „Člověče, ještě že *nás* má ráda.“

Když cinknutí zvonku oznámilo příjezd výtahu, ustoupili oba muži ode dveří.

„Nazdar, kluci.“ Svírajíc jednou rukou paži své placené společnice, věnovala jim Lisa Evansová dokonalý a velmi drahý úsměv a vyšourala se do chodby. Oslnivě bílý chrup, zářící mezi leskle rudými rty, přízračným způsobem podtrhoval dojem lebky, který vzniká, když věk konečně triumfuje nad roky plastických operací. „Vyrážíte do centra za nočním životem?“

„Jen na půlnoční film,“ odpověděl Henry, zatímco Tony držel otevřené dveře. Vzal ji za volnou ruku a zvedl ji ke rtům. „A předpokládám, že vy jste opět lámala nějaká srdce?“

„Ve svém věku? Nebud'te směšný.“ Vytrhla mu ruku a lehce jej udeřila přes tvář, pak se otočila k placené společnici. „A ty se usmíváš proč, Munrová?“

Paní Munrová, které pokárání ani v nejmenším nezkazilo náladu, se nepřestávala na postarší zaměstnavatelku z výšky usmívat. „Jen jsem tak přemýšlela o panu Swansonovi.“

„Swansona zajímají moje peníze a ne tyhle staré kosti.“ Ale trochu se zapýřila a uhladila si norkový šál přehozený přes kostým ze surového hedvábí. Bývala milenkou vancouverského těžářského magnáta, pak se jí podařilo několik chytrých investic a peníze posléze vypiplala do značného jmění. „A kromě toho, on mě nezajímá. Všichni dobří muži jsou mrtví.“ Přejela Henryho s Tonym uličnickým pohledem a dodala: „Nebo teple.“

„Slečno Evansová!“

„Jen klid, Munrová. Neříkám jim nic, co by už nevěděli.“ Když společnici vyplísnila, obrátila znovu pozornost k oběma mužům. „Právě se vracíme z jedné z těch únavných fundraisingových akcí, na nichž vás všichni očekávají, když jste při penězích. Dnes večer šlo myslím o orgány.“

„Orgány?“ zopakoval s úsměvem Henry, dobře si vědom toho, jaké potěšení Lisa Evansová v těchto únavných fundraisingových akcích nachází, jelikož jí byly zásluhou šekové knížky nevyčerpatelnou studnicí lichotek a podlézání. Rovněž věděl, že pokud se vyjadřuje takto neurčitě, jde o záměr – nikdo se nedobere majetku, jakým vládla ona, pokud nemá přesnou představu, kde

skončí každý jeho dolar. „Myslíte hudební nástroje, nebo části těla?“^{*)}

„To druhé.“ Výrazně nalíčené oči se zúžily do pohledu, o kterém se říkalo, že zahnal na panický útěk nejednoho výkonného ředitele obchodní společnosti. „Už jste podepsal kartu dárce orgánů?“

„Obávám se, že o moje orgány by nikdo nestál.“

Její pohled trochu změkl, když dospěla k mylnému závěru, který jí podsunul. „Och. To je mi líto. Ale jak se říká, naděje umírá poslední a medicína dnes dokáže zázraky.“ Zazubila se. „Tím chci říct, že je zázrak, že jsem ještě naživu.“ A zatímco táhla společníci po chodbě, ne nepodobná lodivodskému člunu vlekoucímu do přístavu tanker, neodpustila si, aby za nimi přes rameno nezavolala ještě laškovně: „Nedělejte nic, co bych nedělala já.“

„No to nám nechává hodně volnou ruku,“ zamumlal Henry, když se za neustávajícími pohoršenými protesty paní Munrové zavřely dveře výtahu.

Tony se s rukama v kapsách opřel zády o stěnu. „Dokud jsem se nesetkal se slečnou Evansovou, vždycky jsem si myslel, že všechny staré dámy jsou tak trochu zmatené a páchnou. Možná bys měl toho svého ducha poslat za ní.“

„Proč?“

„No, jestli jsou všichni dobří muži mrtví...“

„Nebo teplí,“ připomněl mu Henry. „Co by se asi stalo, kdyby se ukázalo, že pro něj platí obojí? Hrozně nerad bych si to u Lisy rozházel.“

Při pomyšlení na to, jaké to asi je rozházet si to s Lisou Evansovou, se Tony teatrálně roztřásl. „Popravdě, už jsem se tě chtěl dlouho zeptat, jak to, že jsi ke všem lidem v domě tak milý? Vždycky si s lidmi povídáš. Já bych myslel, že by bylo bezpečnější chovat se trochu víc...“

„Samotářsky?“

„To je silný výraz. Chtěl jsem říct uzavřeně, ale v zásadě ano.“

^{*)} „Organ“ znamená v angličtině kromě tělesných orgánů též varhany. (pozn. překl.)

„Lidé se bojí toho, co neznají.“ Vešli do podzemní garáže a zamířili k Henryho BMW. „Když si budou myslet, že mě znají, nebudou se mě bát. Když pak začnou kolovat řeči, že nejsem tím, čím se zdám být, porovnají si je s tím, co si myslí, že o mně vědí, a nebudou jim přikládat význam. Když si je nebudou mít s čím porovnat, tím spíše jim uvěří.“

„Takže ty se s lidmi přátelíš jen kvůli jakémusi maskování?“

Henry se trochu zamračil a sledoval, jak Tony obchází auto a míří ke dveřím spolujezdce. „Ne vždycky.“

„Ale někdy ano?“

„Ano.“

Tony zvedl hlavu a přes auto upřel pohled Henrymu do tváře. „A v mém případě?“

„Ve tvém případě?“

„Co jsem já? Jsem taky součást maskování?“

„Tony...“ Pak uviděl výraz v Tonyho tváři a uvědomil si, že se na to neptá ze žertu. „Tony, tobě jsem se svěřil se vším, čím jsem. Na celém světě existují jen dva další lidé, o kterých mohu říct totéž, a jeden z nich se popravdě ani nepočítá.“

„Protože se z Vicki stal upír?“

„Protože Michael Celluci by nikdy nepřiznal, že se zná se... spisovatelem červené knihovny.“

Tony se zasmál, jak se od něj očekávalo, ale Henry v jeho smíchu zaslechl strojený podtón. Celý zbytek noci se ho usilovně snažil vymazat.

~ ~ ~

Viděla ten článek příliš pozdě, než aby s ním mohla ještě té noci něco udělat, ale čekání jí náladu nezlepšilo.

„Má dnes službu Richard Sullivan?“

Vylekaná sestra, jejíž paměť se kvůli příkrému tónu změnila v trhací kalendář, se podívala do rozpisu služeb. „Ano, doktorko. On...“

„Chci, aby za mnou přišel do kanceláře. Okamžitě.“

„Ano, doktorko.“ Nemělo smysl namítat, že právě uklízí po nepříjemné nehodě s lůžkovou mísou. Okamžitě znamená okamžitě

a ani o chvíli později. Sestra mu poslala zprávu na pager a doufala, že ať už Sullivan provedl cokoliv, nebude to tak hrozné, aby ho kvůli tomu vyhodili. Ošetřovatelé ochotní bez řečí a stížností uklízet pokálené postele byli hodně vzácní. A kromě toho bylo těžké si ho neoblíbit, ty jeho veliké štěněčí oči byly neodolatelné.

~ ~ ~

„Co o tom víš?“

Sullivan sklonil oči k novinovému článku a pak je zvedl k doktorce. Nezmohl se ani na to, aby něco zapíral, přečetla si pravdivou odpověď přímo z jeho tváře.

„Tenhle *je* jeden z našich?“

Přikývl.

„Tak kterou část mých instrukcí jsi nepochopil?“

„Nejde o to, že bych...“

„Máš nebo nemáš rád svou práci? Není snad všechno takové, jak jsem ti říkala?“

„Ano. Tedy chci říct, že mám. A je, ale...“

„Ty tu *nejsi* od toho, abys projevoval iniciativu, Sullivane.“

Vzhledem k výškovému rozdílu mezi nimi by působilo trapně, kdyby se před jejím hněvem krčil, ale stejně se tomu neubránil.

~ ~ ~

Duch měl na sobě tričko s nápisem Cult and Jackyl, což byl název místní skupiny, která nahrávala v Severním Vancouveru. Henryho trochu překvapilo, že nešlo o tričko s nápisem Grateful Dead. Často totiž vesmír podezřívá z toho, že má skutečně morbidní a jednoduchý smysl pro humor. Ruce mu stále končily těsně nad zápěstími. A znovu se zdálo, že na něco čeká.

Tony byl přesvědčen, že touží po pomstě.

Nejspíš to není o nic horší teorie než jakákoliv jiná, usoudil Henry. Povzdechl si. „Chceš se pomstít osobě, která tě připravila o ruce?“

Očekávání propůjčilo průsvitným rysům první náznak osobnosti a duch se pomalu rozplynul.

Henry si znovu povzdechl. „Chápu to jako rozhodné ano.“

Když vyšel ze svého pokoje, našel byt prázdný. Po chvíli si vzpomněl, že je sobota a Tony má dnes dlouhou směnu.

„Což je nejspíš jen dobře,“ řekl světlům města. Uvažoval, jestli se od něj očekává, že začne tím, že nalezne jeho ruce, a jestli by měl hledat ostatky z masa a kostí, nebo éterické končetiny, které dost možná právě strašily někoho jiného.

Když se Tony po půlnoci vrátil domů, byl ve své pracovně za zavřenými dveřmi, plně ponořen do složité dvorské politiky roku 1813 a více než jen trochu znepokojen tím, že se jeho hrdinka vzpírá jednat v souladu s načrtnutou dějovou linií. Zatímco se snažil rozhodnout, jestli má Wellington povýšit jejího snoubence na plukovníka, málem ho dostihl úsvit a on musel o překot uhánět do útočiště své postele, přičemž na přízračného návštěvníka kvůli celonoční práci úplně zapomněl.

~ ~ ~

„Už to začíná být pěkně otravné. Víš aspoň, kdo ty tvoje ruce má?“

Duch trhl hlavou dozadu a zaječel. Ze zejícího otvoru jeho úst nevyšla ani hláska, ale Henry ucítil, jak mu vstávají chloupky na krku a kolem srdce se mu svírá cosi mrtvolně chladného. Zatímco výkřik trval, měl pocit, že v něm vnímá přítomnost zástupu dalších přízraků, které všechny křičely jako jeden a společně bědovaly nad nespravedlností své smrti. Podvědomě vycenil zuby a zavrčel.

„Henry? Henry! Jsi v pořádku?“

Tvář ducha, rozšířená neustávajícím křikem, se rychle rozplynula.

„Henry!“

Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že za bušení nemůže jeho srdce – byl to Tony, který zoufale mlátil do dveří ložnice. Setřásl ze sebe zbytky nepříjemného pocitu a naboso přešel po studeném a vlhkém koberci ke dveřím. Zatímco odsouval závory, zavolal: „Jsem v pořádku.“

Jakmile otevřel dveře, Tony se mu skoro zhroutil do náručí.

S vytřeštěnýma očima a funěním, jako by právě běžel závod, se Tony odtáhl právě jen tolik, aby se přesvědčil, že Henry není zraněný. „Slyšel jsem... ne, cítil jsem... bylo to...“ Jeho prsty se

těsněji sevřely kolem Henryho holých ramen. „Co se stalo? To byl ten duch?“

„Můžu se jen domýšlet, ale mám za to, že jsem mu položil otázku a dostal zápornou odpověď.“

„Zápornou?“ Tony zvedl hlas do nevěřícího vypísknutí a nechal ruce klesnout k bokům. „To bych řekl, že to bylo *záporné*. Byla to pekelná propast, duši drásající zkáza!“

„Tak zlé to zase nebylo...“

„Možná pro tebe!“

Henry si ustaraně prohlížel Tonyho tvář. „A ty jsi v pořádku?“

„Asi jo.“ Nabral vzduch do plic, pomalu vydechl a přikývl. „Jo. Nic mi není. Ale nikam se odsud nehnu a budu se dívat, jak se oblékáš.“ Opřel se jedním ramenem o rám dveří, příliš vyděšený na to, aby hrál tvrdého, nezávislého chlapa, nebo aby ho dokonce zajímala Henryho nahota. „Nechci být sám.“

„Chceš vědět, co se stalo?“ Z Tonyho výrazu bylo jasné, že se ani nemusel ptát. Zatímco se Henry oblékal, popsal mu, co se událo, když se pokoušel z ducha dostat víc informací.

„Takže mu smíš položit pouze jednu otázku, a pokud odpověď na ni zní ano, tiše zmizí, a pokud zní ne, dá ti na vědomí, jak hluboce jsi ho zklamal.“

„Nejen *jeho*,“ řekl Henry. „Když křičel, cítil jsem celý zástup mrtvých.“

„Jo? Kolik mrtvých v tom zástupu bylo, Henry?“

„O takových věcech se nežertuje.“

„Věř mi, že mi není ani trochu do smíchu.“ Tony následoval Henryho do obývacího pokoje, kde toporně usedl na jeden konec těžké kožené pohovky. „Páni, znetvořený přízrak ze záhrobí. Nebude ti vadit, když tu trochu rozsvítím? Ještě pořád se z toho celý třesu.“ Když mu Henry pokynul, ať si poslouží, natáhl se za sebe, rozsvítil a posadil se doprostřed kruhu světla. „Alespoň víme dvě věci. Skutečně *touží* po pomstě a *neví*, kde jeho ruce jsou.“

„Co ti ostatní?“

„Nemohli bychom se s duchy vypořádat jednotlivě? Chci říct, proč si přidělovat problémy.“

Henry se uchýlil do kapsy stínu na opačné straně místnosti a povzdechl si. „Stejně by mě zajímalo, proč právě já.“

„Vrána k vráně sedá.“

Henry svažtil obě obočí a předklonil se, aby mu do tváře dopadlo světlo. „Prosím?“

„Jsi upír.“ Tony pokrčil rameny a poškrábal se na maličké a téměř úplně zahojené ráně, kterou nebylo na levém zápěstí skoro vidět. „I když nejsi nadpřirozená bytost, i když nejsi nic víc než biologicky odlišný...“

„Nic víc?“

„Henry!“

Henry mu velkoryse pokynul, aby pokračoval, i když nepřestával ohrnovat rty.

„Heleď, koluje kolem tebe strašná spousta legend. Dobře, ne kolem tebe konkrétně, ale kolem tvé rasy. Jsou všude...“ Rozhodil rukama. „... jako taková metafyzická mlha. Vsadím se, že právě to k tobě toho ducha přitahuje.“

„Metafyzická mlha,“ zopakoval Henry. Zavrtěl hlavou a znovu se uvelebil v křesle. „Mluvil jsi takhle už v Torontu?“

„Nemusíš se hned tvářit tak zatraceně přezíravě!“ Jeho uvolněný postoj byl ten tam a Tony bodl prstem směrem k Henrymu. „Je to dokonale pravděpodobná teorie. Nebo snad máš nějakou lepší?“

Henry, jehož mladíkův zápal poněkud překvapil, uznal, že nemá, ale než mohl Tony pokračovat, zarazil ho zvednutou rukou. „Něco se děje na chodbě.“

Tony se zamračil ještě víc. „Já nic neslyším... sakra.“ Nemělo smysl, aby pokračoval. Henry už stál u dveří.

To, co slyšel předtím, byli sanitáři. Když vyšel na chodbu, právě vyváželi z bytu 1404 nosítka. Drobná, popruhy připoutaná postava ležela naprosto bez hnutí a jedna ruka se jí bezvládně kývala podél těla. Ošetřovatelé nepřestávali resuscitovat ani ve chvíli, kdy se hnali k výtahovým dveřím, ale Henry věděl, že Lisa Evansová je nenávratně mrtvá.

Tak tak se mu podařilo ovládnout, aby neuskočil a nezavrčel, když ho paní Munrová náhle chytila za ruku.

Nedlouho na to, poté co naložil štkající společníci do auta, uháněl v závěsu za sanitkou k nemocnici svatého Pavla, zatímco Tony podával paní Munrové z přihrádky jeden papírový kapesníček za druhým.

Lékařům z pohotovosti trvalo jen velmi krátce, než potvrdili Henryho diagnózu. Také oni vídali smrt až příliš často, než aby si ji mohli s něčím splést.

„Byla hodně stará,“ řekl doktor Zvane jemně.

„Jsou i starší!“ protestovala paní Munrová. Tony jí podal další kapesníček.

„To je pravda.“ Doktor pokrčil rameny a promnul si unavené oči. „Na to nemohu říct nic víc, než že přišel její čas. Udělali jsme vše, co jsme mohli, ale ona už byla pryč a neměla v úmyslu se vracet.“

Paní Munrová stiskla Henrymu ruku tak silně, že by to klouby pouhého smrtelníka nevydržely, a popotáhla. „To je celá ona. Jakmile se pro něco rozhodla, nikdo na světě jí to nevymluvil.“

Než došli zpátky k autu, plakat přestala. Přestože jí Henry nabídl, že ji odveze, kamkoli bude chtít, požádala ho, aby ji vzal zpátky do bytu. „Musím si vzít své věci. Dcera mě tam vyzvedne.“

„Dívaly jsme se na *Riskuj*,“ pokračovala. Teď, když bylo oficiálně po všem, byla schopná o tom mluvit. „Bylo to finále. Slečna Evansová právě vykřikla: *„Kdo má být ten kapitán Kirk?“* když náhle jako by zasténala a přitiskla si ruce k uším. Vypadala, jako když slyší něco strašného, jenže já jsem neslyšela vůbec nic. V příštím okamžiku byla... pryč.“

Henry zachytil ve zpětném zrcátku Tonyho pohled. Bylo zřejmé, že myslí oba na totéž.

~ ~ ~

„Jsem přesvědčený, že to nedělá úmyslně.“

„To je mi fuk. Má tu starou paní na svědomí, a co se mě týče, může si bezruký táhnout třeba do horoucích pekel.“

Tony znovu seděl v kruhu světla a třásl se. Henryho hlas překonal vzdálenost mezi obývacím pokojem a ložnicí, jako kdyby žádná neexistovala, a položil důraz na každou slabiku. Když se po chvíli znovu objevil, Tony si všiml, že se převlékl – jeho tvář a vlasy nad

vší černí doslova zářily – a zeptal se ho, i když ani nemusel: „Kam jdeš?“

„Na lov.“

~ ~ ~

Ignorovat duchův postoj plný očekávání bylo téměř nemožné.

„Můžeš si tam stát, jak dlouho budeš chtít,“ zavrčel Henry, „ale já ti pomáhat *nebudu*.“

Duch zvrátil hlavu a zaječel.

A neviditelný, neslyšitelný sbor mrtvých křičel s ním.

~ ~ ~

„Já myslel, že se ho na nic dalšího ptát nebudeš!“

„Taky jsem se neptal.“ Henry hleděl z výšky na město, poslouchal zvuk sirény, s prsty roztaženými po skle a ztuhlými zádonými svaly. „Řekl jsem mu, aby ode mě žádnou pomoc nečekal.“

„Zdá se, že se mu to vůbec nelíbilo.“

„Ne. To nelíbilo.“

Stáli a tiše očekávali zvuky ohlašující další smrt.

Nakonec si Tony povzdechl a klesl na pohovku. „Vypadá to, že jsme měli kliku. Zrovna nebyl poblíž nikdo dost starý. Co mu takhle zítra v noci neříkat vůbec nic?“

~ ~ ~

Čekal. A čekal. Když se Henry pokusil odejít z pokoje, zaječel.

Dívali se, jak přijíždí sanitka. Dozvěděli se, že dítě Franklinových zemřelo ve spánku.

„Děti. Panebože...“ Tony byl před dvěma lety svědkem toho, jak staroegyptský čaroděj pozřel životní sílu malého dítěte. Jeho rodiče šli dál, aniž by třeba jen náznakem tušili, že jejich dítě je mrtvé. Dodnes z toho měl noční můry. „To je vydírání.“

„Ano. A rozzlobilo mě to.“ Když zvedl sluchátko, zaskřípal mu plast v prstech. Tony nervózně polkl – Henryho hněv dokázal být právě tak děsivý jako tichý jekot přízraků. Podařilo se mu však

vyloudit na rtech poloviční úsměv a zeptal se: „Voláš Krotitele duchů?“

„Ne tak docela. Usoudil jsem, že tohle není práce pro spisovatele románů pro ženy.“

„No to asi není, ale...“ Další otázku nechal vyznít do ztracena. Henry stiskl na telefonu tlačítko externího reproduktoru. Po dvou zazvoněních se ozvalo cvaknutí záznamníku.

„Victorie Nelsonová, soukromá vyšetřovatelka. Momentálně tu není nikdo, kdo by mohl váš hovor vyřídit. Po zaznění signálu zanechte prosím vzkaz...“

Dvě

Detektiv-seržant Michael Celluci za sebou tiše zavřel těžké kovové dveře a obezřetně vstoupil do šerého bytu. Matný pruh světla vycházející z podkrovní kanceláře byl okamžitě pohlcen pětimetrovým stropem hlavní místnosti. Než byla kvůli recesi vyklizena, sloužila budova jako sklárna, pak se v rámci městské asanace změnila v pramálo praktické obytné prostory pro torontskou módní smetánku. Většina nájemníků se oblékala výlučně do černého a převážná část z nich se tím či oním způsobem zabývala „uměním“ – i když některé jeho druhy byly v Celluciho nijak shovívavých očích značně okrajové.

Zamířil ke světlu, aniž by měkké podrážky jeho bot vydávaly na dlouhém koberci lemujícím stěnu sebemenší zvuk.

„A co ten chlápek, kterého vidíš? Co je zač? Odborový předák?“ Odpovědí bylo pouze výmluvné ticho. „Promiň. Já to *beru* vážně. Opravdu. Než se tam dostanu, pokládej mu jen neškodné otázky.“ Stará dřevěná kancelářská židle hrozivě zapraskala, jak se zhoupala na dvou nohách. „Pokládej mu takové otázky, o kterých víš, že na ně bude muset odpovědět kladně.“

Celluci se zastavil na délku paže od židle a natáhl ruku, aby uchopil v mikině oblečenou osobu za rameno. Těsně předtím, než se jeho prsty stačily zabořit do tkaniny, ocitly se v ocelovém sevření.

Žena, která ho držela, mu věnovala letmý pohled vyjadřující pohrdavé „*hezký pokus*“ a pokračovala v hovoru. „Podívej, copak je to tak těžké? Býval jsi muž? Jsi teď mrtvý? Býval jsi naživu?“

Býval jsi *naživu*? zopakoval němě Celluci, zatímco si ho přitáhla a postrčila, aby se posadil na roh přeplněného stolu.

Svraštila obočí, krátkým příkřívnutím potvrdila, že slyšel dobře, a pokoušela se uklidnit toho, s kým právě telefonovala. „Na tom, že jsou to hloupé otázky, nesejde, dokud odpověď na ně zní ano. Přijedu, jak nejdříve budu moci. Přijedu...“ povzdechla si, zhoupala se na židli a ve tváři se jí rozhostil výraz, který Celluci poznával – když ho viděl poprvé, oba ještě nosili uniformu, a tehdy byl věnován jemu. Pro tento pohled existovalo jediné vysvětlení: osoba na druhém konci linky se opovážovala Vicki Nelsonové radit.

Přijímat rady s povděkem nedokázala nikdy. Ani v době, kdy nosila uniformu a považovala se za boží dar Torontské metropolitní policii, ani když z ní udělali vyšetřovatelku. A ani když ji retinitis pigmentosa donutila opustit povolání, jež milovala a současně v něm vynikala, či v období, kdy pracovala jako soukromý detektiv. A po přeměně už vůbec ne.

Kdybych to nevěděl, pomyslel si, zatímco sledoval, jak se výraz její tváře posouvá od netrpělivého k podrážděnému, *nikdy bych nepřišel na to, čím je*.

Z větší části vypadala pořád stejně, jen o trochu hubenější a mnohem bledší. Povětšinou se stejně i chovala a nadále zůstávala přezíravou, arogantní a paličatou osobou. *No dobře, kdysi nepila krev...* „Tak dost!“ Z tónu, jakým uťala pokračující monolog, bylo zřejmé, že podráždění přerostlo ve zlost. „Přijedu, jak nejdříve budu moci, a pokud tě nezastihnu doma, otočím se na patě a vrátím se do Toronta.“ Ještě s poslední slabikou na rtech zavěsila, obrátila pozornost k Cellucimu a řekla: „Henry má ducha a po mně chce, abych mu od něj pomohla.“

Cellucimu přejely po krku studené prsty. „Henry Fitzroy?“

„Přesně tak.“

„On už není ve Vancouveru?“

Zorničky jejích stříbrně šedých očí se zúžily a probodly ho pohledem. „Je.“

„A ty jsi právě souhlasila s tím, že budeš cestovat na opačný konec Kanady, jen aby ses postarala o jeho...“ Navzdory všemu, čím

prošli – navzdory démonům, mumiím a ožvlým mrtvolám, navzdory upírům – mu zacukalo v koutku úst, „... ducha?“

„Souhlasila.“

„A jelikož jsi mi to předložila jako hotovou věc, mám to brát tak, že nic z toho, co k tomu můžu říct já, nehraje roli?“

Lehce svažila obočí. „Tenhle duch děsí lidi k smrti, Miku, a hodlá v tom pokračovat, dokud někdo nezjistí proč a nezastaví ho. Pro tenhle druh vyšetřování nemá Henry kvalifikaci.“ Když otevřel ústa, zvedla varovně prst. „A neopovažuj se mi říkat, že já taky ne. Jde o to zastavit vraha. Co na tom, že je mrtvý?“

Ne. Na tom opravdu nezáleželo. Ale duch sám měl s jeho reakcí jen pramálo společného, pokud vůbec něco. Vyskočil na nohy, protlačil se kolem ní a vešel do hlavní místnosti, kde měl víc než dost prostoru, aby mohl přecházet sem a tam. „Víš, jak daleko je to do Vancouveru?“

„Asi čtyři a půl tisíce kilometrů.“

S dupáním došel ke dveřím, otočil se a zamířil zpátky. „Uvědomuješ si, jak jsou v tomto ročním období noci krátké?“

„Necelých devět hodin.“ Z jejího hlasu bylo zřetelně jasné, že ani jí se ta představa nijak zvlášť nelíbí.

„A vzpomínáš si, co se stane, když tě venku zastihne slunce?“

„Bude ze mě škvarek.“

Rozhodil ruce a prudce se před ní zastavil. „Takže hodláš překonat čtyři a půl tisíce kilometrů v etapách trvajících necelých devět hodin, aniž by ses měla kam uchýlit před sluncem? Máš vůbec představu, jak šíleně nebezpečné to je?“

„Uvažovala jsem, že si koupím ojetou dodávku a provedu na ní pár menších úprav.“

„Pár menších úprav,“ zopakoval nevěřicně, pokoušeje se překonat strach hněvem. „Ať zaparkuješ kdekoliv, budeš celý den každému na ráně – briketa čekající na podpal!“

„Tak jed’ se mnou.“

„Jet s tebou? Z laskavosti k zasranému Henrymu Fitzroyovi?“

Pomalů vstala ze židle a zpražila ho pohledem přivřených očí. „Tak o to ti ve skutečnosti jde? O Henryho?“

„Ne!“ A byla to pravda, z větší části. „Jde mi o to, že se vystavuješ zbytečnému nebezpečí. Copak v Britské Kolumbii nemají jediného soukromého detektiva?“

„Ne takového, který by se dokázal vypořádat s něčím podobným, a nikoho, komu by Henry důvěřoval.“ Usmála se, poněkud sebeironicky, pak zvedla ruku, opřela mu ji o hrudník a pomalu, přesně do rytmu bušení jeho srdce, dodala: „Nechci se stát briketou na podpal. Ocenila bych tvou pomoc, Miku.“

Sklapl čelist a spolkl nevyslovenou jízlivost. Stará Vicki Nelsonová nikdy o pomoc požádat neuměla. Když jí Henry Fitzory dal krev, změnil ji i v mnoha méně zjevných ohledech. Celluci za to nemrtvého pisálka a královského parchanta nenáviděl.

„Nech mě o tom přemýšlet,“ zamumlal. „Jdu si udělat kafe.“

Vicki poslouchala, jak těžkým krokem vchází do maličké kuchyňky a začíná otevírat skříňky kredence, používaje při tom více síly, než bylo přísně vzato nutné. Zhluboka se nadechla a vychutnala si jeho pach. Vždycky jí úžasně voněl, takovým tím žhavým samčím pachem, který ji svého času rozrajcoval, kdykoliv ho zavětrila. *Dobrá, nikdy mě rajcovat nepřestal*, opravila se s úšklebkem. Ale teď v ní probouzel i hlad.

„Vynášíš vůbec někdy smetí?“ zavrčel.

„Proč bych měla? Já žádné nevytváším.“

Nebylo nutné, aby zvyšoval hlas. Slyšela by ho, i kdyby šeptal. Vnímala i jeho krev šumící v žilách. Někdy měla pocit, že slyší i jeho myšlenky. Přestože mu opravdu možná dělalo starosti nebezpečí spojené s cestováním, důvod, proč s ní nechtěl jet do Vancouveru, byl, že nechtěl dělat laskavosti Henrymu Fitzroyovi. Stejně tak nechtěl, aby jela do Vancouveru, a tudíž k Henrymu Fitzroyovi, sama bez něj.

Když dokončila práci na účetnictví, od které ji Henryho telefonát vyrušil, uložila Vicki soubor a čekala, až se Mike rozhodne. V duchu se ptala, jestli si uvědomuje, že bez něho nemá v úmyslu nikam jezdit.

To, že Henryho strašil duch, který s ním hrál vražednou verzi hry na dvacet otázek, ji nijak nepřekvapovalo. Poslední dobou ji nedokázalo překvapit snad už vůbec nic. *Jsou věci mezi nebem*

a zemí... nechala si to vytisknout na vizitky. Pan Shakespeare neměl ani ponětí...

Co ji ale opravdu překvapilo, bylo, že jí Henry zavolal a chtěl si ji najmout, aby jeho malou záhadu vyřešila. Když se rozcáheli, velmi rezolutně trval na tom, že už se nikdy neuvidí, že už se nikdy vidět nemohou.

Jako by jí četl myšlenky, zvolil si Celluci právě tento okamžik k tomu, aby se vrátil do pracovny a zavrčel: „Já jsem myslel, že upíři nedokážou sdílet jedno teritorium.“

Vicki zvedla bradu. „Odmítám se nechat ovládat tím, čím jsem.“

Celluci si odfrkl. „Jo. Jasně.“ Ustrkl z kouřícího šálku kávy. „Řekni to tomu upírovi, který tu bydlel před tebou.“

„Já jsem byla ochotná vyjednávat,“ namítla Vicki, ale cítila, jak jí zpod rtů vyjízďejí ostré zuby. Ta *druhá* upírka se jí vysmívala kvůli smrti přítele a dělala si nárok na centrum Toronta. Když ji Vicki zabila, necítila žádnou lítost nebo výčitky, a už vůbec ne potřebu svěřovat se detektivu-seržantovi Michaelu Cellucimu s podrobnými detaily toho, co se přesně stalo. Ne jen kvůli tomu, co byl – ne jen proto, že byl člověk – ale kvůli tomu, *kdo* byl. Nepochopil by to, a nejspíš by nesnesla, kdyby se na ni díval způsobem, jakým si občas měřil Henryho.

To jediné, co mu řekla, bylo, že vyhrála.

Ted' změnila počáteční vrčení v cosi podobného úsměvu. „Henry a já spolu dokážeme vyjít.“

Celluci skryl vlastní úsměv za šálkem kávy. Rozpoznal její tón a uvažoval, jestli Henry vůbec tuší, jak málo bude mít v dané záležitosti na vybranou. Nechtěl, aby se Vicki vypravila do Vancouveru, ale protože už se rozhodla, nemohl jí v tom zabránit – jeho sebevražedné tendence nebyly tak silné, aby se o to vůbec pokoušel. Jelikož by stejně jela, nechtěl, aby jela sama. A kromě toho se hodlal náramně bavit, až bude sledovat, jak bude Jeho krvesajné královské Parchanstvo převálcováno Vickiiným kategorickým odmítnutím dělat to, co se od ní očekává.

„Tak dobře. Vyhrála jsi. Jedu s tebou.“

~ ~ ~